

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO PRÁVNÍ

MOCI dne 31. 9. 2017

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 10. 8. 2017

1

Praha 28-07-2017

Čj. ČTÚ-27 140/2017-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu podaného dne 11. 4. 2017 obchodní společností **MORA – INFO s.r.o.**, IČO 483 93 274, se sídlem Rožmitálská 1797, 190 00 Praha 9, právně zastoupenou Mgr. Janem Špačkem, advokátem, se sídlem Revoluční 13, 110 00 Praha 1, podle ust. § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, čj. ČTÚ-76 369/2014-606/XXXII. vyř., ze dne 23. 3. 2017, o návrhu obchodní společnosti **MORA – INFO s.r.o.**, proti obchodní společnosti **O2 Czech Republic a.s.**, IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 - Michle, ve věci sporu o uložení povinnosti předat navrhovateli ČVOP kódy k telefonním číslům a umožnit navrhovateli převod těchto čísel k jinému poskytovateli služeb a určení neplatnosti výpovědi uzavřené smlouvy, zahájeném dne 19. 12. 2014, vydává podle § 127 odst. 1 a 4 zákona o elektronických komunikacích, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle ust. § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. ČTÚ-76 369/2014-606/XXXII. vyř. ze dne 23. 3. 2017 se potvrzuje.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Obchodní společnost **MORA – INFO s.r.o.**, IČO 483 93 274, se sídlem Rožmitálská 1797, 190 00 Praha 9, právně zastoupená Mgr. Janem Špačkem, advokátem, se sídlem Revoluční 13, 110 00 Praha 1 (dále jen „navrhovatel“) podala k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“) návrh na zahájení

správního řízení proti účastníkovi, kterým je obchodní společnost O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 - Michle (dále jen „odpůrce“) ve věci sporu o určení neplatnosti výpovědi uzavřené smlouvy a uložení povinnosti k poskytování služeb.

Navrhovatel uvedl, že dne 5. 2. 2013 uzavřela obchodní společnost Aston com s.r.o., IČO 269 15 588, se sídlem Hranice – Hranice I – Město, Skalní 1088, PSČ 753 01 (dále jen „Aston com s.r.o.“) s odpůrcem Účastnickou smlouvu č. 3300230852 a Rámcovou dohodu č. O2OP/413296 (dále jen „Účastnická smlouva“ a „Rámcová dohoda“). Navrhovatel uzavřel s odpůrcem Účastnickou smlouvu přistoupením dalšího účastníka k Rámcové dohodě. Účastnické smlouvy byly uzavřeny na dobu neurčitou. Rámcová dohoda byla dodatkem č. 2 ze dne 6. 11. 2014 prodloužena o dobu dalších 2 měsíců. Dne 17. 12. 2014 odpůrce navrhovateli zaslal dopis označený jako „výpověď účastnických smluv“. Tuto výpověď navrhovatel považoval za neplatnou. Navrhovatel uvedl, že již 16. 12. 2014 odpůrce rozpoutal „výhrůžnou kampaň“, kdy koncovým uživatelům plošně prostřednictvím SMS zpráv sdělil, že ke dni 16. 1. 2015 budou služby na telefonních číslech, kterým byla SMS zpráva doručena, zrušeny, a to s odkazem na údajné porušení Všeobecných obchodních podmínek ze strany navrhovatele. Dále navrhovatel uvedl, že odpůrce o něm šířil zprávy, že ukončil svou činnost a že o ukončení činnosti rozhodl Český telekomunikační úřad. Dle navrhovatele se odpůrce tímto počínáním snažil násilně převzít databáze telefonních čísel navrhovatele. Odpůrce dle navrhovatele postupoval v rozporu s uzavřenou smlouvou a porušil ustanovení zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel dále uvedl, že v důsledku neplatného ukončení účastnických smluv výpovědí hrozí koncovým uživatelům zrušení/odpojení telefonního čísla a nedostupnost sjednaných služeb elektronických komunikací. V důsledku toho není možné ani vyloučit vznik škod na majetku koncových uživatelů (zabezpečovací alarmy spojené s mobilním telefonem, období zimních dovolených, kdy jsou uživatelé často mimo území České republiky a nemají možnost zabývat se vznesenými požadavky ze strany odpůrce, atd.).

V rámci návrhu na zahájení správního řízení navrhovatel žádal po Českém telekomunikačním úřadu (dále též „Úřad“ nebo „ČTÚ“) též **vydání předběžného opatření**. O tomto předběžném opatření bylo rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8. 1. 2015, kterým bylo návrhu částečně vyhověno (odpůrci byla uložena povinnost poskytnout navrhovateli ČVOP kódy k příslušným telefonním stanicím, splnění této povinnosti bylo prokázáno dopisem odpůrce ze dne 12. 1. 2015), a pak rozhodnutím čj. ČTÚ-76 369/2014-606/VII. vyř. ze dne 13. 1. 2015, kterým byl návrh ve zbytku zamítnut (ve třech částech, kde v první části se nevyhovělo návrhu na vydání předběžného opatření, kterým by se odpůrci uložila povinnost pokračovat v poskytování služeb a ostatních plnění

v rozsahu a kvalitě vyplývajících z Účastnické smlouvy a Rámcové dohody, ve druhé části se nevyhovělo návrhu na vydání předběžného opatření, kterým by se odpůrci uložila povinnost nekontaktovat koncové uživatele dotčených telefonních stanic a v části třetí se zamítl návrh na uložení povinnosti odpůrci zaslat koncovým uživatelům omluvnou SMS.) Zamítavé rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Rady ČTÚ (jak definováno níže) čj. ČTÚ-8 350/2015-603 ze dne 27. 4. 2015.

Dne 8. a 9. 1. 2014 vyrozuměl správní orgán I. stupně účastníky o zahájení správního řízení a poučil je o jejich procesních právech, včetně zásady koncentrace řízení dle ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Dne 20. 1. 2015 navrhovatel navrhl spojení věcí dle § 140 odst. 1 správního řádu, kdy požadoval spojení věcí vedených pod čj. ČTÚ-76 369/2014-606, ČTÚ-74 910/2014 a ČTÚ-76 367/2014-606. Této žádosti správní orgán I. stupně nevyhověl, o čemž účastníka řízení vyrozuměl dopisem ze dne 23. 2. 2015.

Dopisem ze dne 26. 1. 2015 se odpůrce vyjádřil k věci s tím, že souhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně (uvedeném ve vyrozumění o zahájení správního řízení) v tom, že se jednalo o spor vzniklý při poskytování služeb elektronických komunikací na předemětných telefonních číslech, a to na základě smlouvy uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem a podstata sporu se týkala posouzení existence či neexistence povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Dále uvedl, že na předemětných mobilních číslech měl práva jako poskytovatel právě odpůrce, nicméně vlastním jménem a na vlastní účet zde služby poskytoval navrhovatel. Přitom ale podle zákona o elektronických komunikacích platí, že na jednom čísle nemohou v jeden okamžik poskytovat služby dva podnikatelé a pokud kdokoliv na určitém telefonním čísle poskytuje služby elektronických komunikací, pak nemůže zároveň mít i postavení účastníka ve vztahu k této telefonní stanici. U přenosu telefonních čísel se dle čl. 2 písm. b) opatření obecné povahy č. OOP/10/10.2012-12, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel, vydané pod čj. ČTÚ-187 606/2012-610/II. vyř. dne 30. 10. 2012 (dále jen „OOP“), jedná o přenos telefonního čísla, u něhož je realizována změna poskytovatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Odpůrce uvedl, že navrhovatel nebyl držitelem oprávnění k využívání čísel, o které v řízení šlo, neboť tímto držitelem byl odpůrce. Navrhovatel tudíž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 118 odst. 1 písm. f) zákona o elektronických komunikacích a zasáhl tak i do práv odpůrce. Navrhovatel ani neuzavřel s odpůrcem smlouvu, v níž by jako podnikatel (poskytovatel) dohodl podmínky nezbytné pro zajištění vzájemné přenositelnosti telefonních čísel. Dále odpůrce vyvracel tvrzení navrhovatele, že ke změně Všeobecných podmínek došlo náhle od 1. 9. 2013. Ustanovení, které vyžadovalo souhlas odpůrce k přeprodeji služeb

navrhovatelem, bylo součástí Všeobecných podmínek již od roku 1996 a v této souvislosti odkázal na znění Všeobecných podmínek účinných od 30. 6. 2012, čl. 4.1 písm. e) (jednalo se o Všeobecné podmínky platné v době uzavření Rámcové dohody). Z důvodu porušení tohoto pravidla obsaženého ve Všeobecných podmínkách byl odpůrce dle jeho názoru oprávněn vypovědět smlouvy v souladu s čl. 8.2 Všeobecných podmínek.

Dne 28. 5. 2015 navrhovatel s ohledem na běh času a vývoj situace požádal o změnu obsahu návrhu na rozhodnutí sporu ze dne 19. 12. 2014 tak, aby se nově rozhodlo o tom, že odpůrce je povinen do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí zaslat navrhovateli v listinné podobě k rukám navrhovatele ČVOP kódy ke zde přesně vyjmenovaným tel. číslům a aby navrhovateli umožnil převod těchto čísel k jinému operátorovi. A dále žádal určení, že výpověď účastnických smluv ze strany odpůrce datovaná dnem 16. 12. 2014 doručená navrhovateli dne 17. 12. 2014 je neplatná.

Požadavek na uložení první z povinností navrhovatel odůvodnil tím, že odpůrce ještě v běhu výpovědní doby umožnil třetím osobám přenesení telefonních čísel navrhovatele na tyto osoby, resp. založil nový přímý smluvní vztah mezi ním (společností Bonerix s.r.o.) a těmito osobami, což bylo v rozporu se smlouvou. Navrhovatel považoval takto nově vzniklé vztahy za neplatné, a to mimo jiné i z toho důvodu, že byly uzavřeny v době, kdy existoval smluvní vztah mezi navrhovatelem a odpůrcem. Navrhovatel uvedl, že předběžné opatření ze strany odpůrce bylo splněno takovým způsobem, že se navrhovateli nepodařilo převést všechna telefonní čísla v průběhu výpovědní doby. Ohledně druhé povinnosti - na určení neplatnosti smlouvy - navrhovatel uvedl, že řada telefonních čísel z důvodu odpojení služeb se nepodařila navrhovateli převést a navrhovatel tak byl poškozen. Určení neplatnosti výpovědi tak navrhovatel považoval za předpoklad uplatnění nároku na náhradu škody navrhovatele vůči odpůrci. Závěrem navrhovatel uvedl, že zákon o elektronických komunikacích v žádném svém ustanovení nestanovil tzv. zákaz přeprodeje.

Změna obsahu návrhu na zahájení řízení byla správním orgánem I. stupně povolena usnesením čj. ČTÚ-76 369/2014-606/XV. vyř. ze dne 12. 6. 2015.

Dne 12. 10. 2015 vydal správní orgán I. stupně **rozhodnutí čj. ČTÚ-76 369/2014-606/XXII. vyř.**, kterým návrh navrhovatele podle § 141 odst. 7 správního řádu v celém rozsahu zamítl (výrok I.) a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal navrhovatel dne 30. 10. 2015 včasný rozklad, který následně doplnil dne 12. 11. 2015. V odůvodnění rozkladu uvedl, že odpůrce svou povinnost uloženou předběžným opatřením předat navrhovateli ČVOP kódy nesplnil v uložené lhůtě, a proto byl opětovný požadavek navrhovatele na opětovné uložení povinnosti odpůrci předat ČVOP kódy důvodný.

Navrhovatel považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť nebyl naplněn účel vydaného předběžného opatření a uvedl, že pokud chtěl převést dosud nepřevedená čísla k jinému operátorovi, pak musel žádat Úřad o opětovné uložení odpůrci povinnosti předat navrhovateli předmětné ČVOP kódy. Dle navrhovatele mu odpůrce neposkytl součinnost při přenosu telefonních čísel k jinému operátorovi, naopak umožnil třetím osobám přenesení telefonních čísel navrhovatele na tyto osoby, resp. založil přímý smluvní vztah mezi ním (resp. obchodní společností Bonerix s.r.o.) a těmito osobami. Závěrem navrhovatel uvedl, že Úřad na jednu stranu deklaruje jeho právo na přenos telefonních čísel k jinému operátorovi, na druhou stranu odmítá materiální ochranu práv navrhovatele s tím, že o této věci již jedenkrát rozhodl. Navíc se v tomto případě nejednalo o opětovné rozhodnutí uložené totožné povinnosti, jak to uvedl správní orgán I. stupně, ale o uložení povinnosti nové, neboť na základě dříve vygenerovaných ČVOP kódů nelze telefonní čísla převést.

Odpůrce se k podanému rozkladu vyjádřil dopisem ze dne 30. 11. 2015. Mimo svých předcházejících vyjádření, které již uvedl v průběhu správního řízení, nově uvedl, že nesouhlasil s tvrzením navrhovatele v tom, že by neplnil svou povinnost v intencích správním orgánem I. stupně vydaného předběžného rozhodnutí a poukázal na to, že i sám navrhovatel potvrdil, že ČVOP kódy obdržel. Dle odpůrce předmět sporu byl v tomto případě vyčerpán již splněním předběžného opatření.

Rada Českého telekomunikačního úřadu vydala dne 1. 3. 2016 **rozhodnutí čj. ČTÚ-79 858/2015-603**, jímž bylo napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Ohledně požadavku na uložení povinnosti odpůrci poskytnout vybrané ČVOP kódy nenastala překážka věci rozhodnuté, jelikož bylo rozhodnuto předběžným opatřením, které se zruší, jakmile pomine důvod pro jeho vydání, a nenahrazuje tedy rozhodnutí ve věci. Dle odůvodnění tohoto rozhodnutí dále správní orgán I. stupně neprovedl dokazování, kdo aktuálně byl oprávněn telefonní čísla využívat, proto nelze zaujmout žádné stanovisko. Nebylo tak postaveno najisto, že navrhovatel se u všech telefonních čísel choval jako přeprodejce, nikoli jako řádný (koncový) zákazník, který čísla užívá pro svou vlastní potřebu. Dále bylo napadenému rozhodnutí vytknuto, že se správní orgán I. stupně řádně nezabýval splněním podmínek § 142 správního řádu pro vedení řízení o určení právního vztahu. Celkově bylo napadené rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným pro vnitřní rozpornost, kdy navíc závěry správního orgánu I. stupně neměly oporu ve správním spisu, což bylo způsobeno nedostatečným provedením dokazování. S některými závěry (překážka věci rozsouzené) a na to navazujícím odůvodněním (odpadnutí nároku na plnění, nemožnost rozhodnout o určení právního vztahu) Rada Českého telekomunikačního úřadu též nesouhlasila.

V rámci nového projednání věci se vyjádřil odpůrce podáním ze dne 8. 4. 2016.

Uvedl, že ve vztahu k jednomu telefonnímu číslu může být v jeden okamžik pouze jeden poskytovatel a jeden účastník. Nemůže existovat libovolný počet poskytovatelů na jednom telefonním čísle. Navrhovatel je, stejně jako odpůrce, poskytovatelem služeb; účastníci telefonních čísel jsou třetí osoby, jejichž práva na přenositelnost byla předmětem státní kontroly. Poskytovatel nepředává ČVOP kódy jinému poskytovateli. Každý poskytovatel má tuto povinnost nezávisle a nikde není stanovena povinnost jednoho poskytovatele předávat ČVOP kódy jinému poskytovateli. Účastníky telefonních čísel (stanic) jsou jiné osoby než navrhovatel. Účastníkům se ČVOP kódy vydávají jen po dobu trvání smluvního vztahu. Po skončení smluvního vztahu účastník přestává být účastníkem a jeho telefonní číslo přestává být v jeho dispozici, čímž pozbývá i právo na přenesení takového čísla k jinému poskytovateli. Navrhovatel je poskytovatelem a uzavírá účastnické smlouvy s účastníky telefonních stanic. Sám účastníkem těchto telefonních stanic není a být nemůže. Musel by mít uzavřenou písemnou smlouvu s operátorem. Rámcová dohoda neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo přeprodeje služeb, výslovně stanoví v čl. 5.4 Rámcové dohody s odkazem na čl. 4 odst. 1 písm. e) Všeobecných podmínek naopak zákaz přeprodeje služeb. Odpůrce neměl a nemá s navrhovatelem uzavřenou velkoobchodní smlouvu podle § 78 an. zákona o elektronických komunikacích (dále též „ZEK“). Navrhovatel sám poskytl v rámci řízení mnoho důkazů o porušení čl. 4 odst. 1 písm. e) Všeobecných podmínek, takže výpověď ze strany odpůrce byla odůvodněná a platná. Navrhovatel netvrdil a nedoložil žádný důvod neplatnosti výpovědi, ani neprokázal splnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Právo na přenesení čísel náleží účastníkům, nikoli poskytovatelům. Odpůrce má plné právo na ochranu sobě přidělených čísel a nemá být do nich zasahováno jiným poskytovatelem. Skutečnost, že účastníci telefonních čísel přenesli svá čísla k jinému poskytovateli a uzavřeli s jinými poskytovateli, není v rozporu s právním předpisem ani se smluvním ujednáním. Odpůrce nadále trval na zamítnutí návrhu v plném rozsahu.

Navrhovatel se vyjádřil dopisem ze dne 3. 5. 2016. Uvedl, že již nemá další návrhy na doplnění dokazování a že považuje své další návrhy na doplnění dokazování za nadbytečné, neboť se domnívá, že s ohledem na délku řízení již ani nemusí být dosaženo jeho účelu. Požádal, aby správní orgán rozhodl na podkladě tvrzení a důkazů, které doposud navrhovatel uvedl a doložil.

Dne 23. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně **rozhodnutí čj. ČTÚ-76 369/2014-606/XXXII. vyř.**, jímž návrh podle § 141 odst. 7 správního řádu v celém rozsahu zamítl (výrok I.) a jímž nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení (výrok II.).

V odůvodnění byly uvedeny následující argumenty pro závěr o meritu věci:

V řízení bylo prokázáno, že výpověď smlouvy byla doručena navrhovateli dne 17. 12. 2014, a smluvní vztah tedy nemohl skončit dříve než dne 16. 1. 2015. Správní orgán rozhodl o vydání předběžného opatření dne 8. 1. 2015 s uložením povinnosti odpůrci předat ČVOP kódy přímo navrhovateli do 12 hod. dne 12. 1. 2015. Po ukončení smluvního vztahu by bylo navrhovateli fakticky znemožněno využít svého práva změnit poskytovatele služby. Správní orgán I. stupně měl za jednoznačně prokázané, že tato sjednaná a v rozhodnutí uložená povinnost byla splněna, což potvrdil i navrhovatel v doplnění rozkladu ze dne 3. 2. 2015 (námitky stran formy předání nejsou způsobilé tuto skutečnost změnit). Navrhovatel ani v novém projednání věci neprokázal, že má právní titul k opětovnému požadavku na předání ČVOP kódů k předmětným telefonním číslům. Navrhovatel by mohl požadovat přenesení čísla pouze u těch telefonních čísel, na kterých jsou mu odpůrcem stále poskytovány služby. Navrhovatel ovšem neprokázal, že mu nadále svědčí právo využívat uvedená telefonní čísla. Správní orgán I. stupně měl za nesporné, že na těchto číslech odpůrce již navrhovateli služby neposkytuje, tedy mu ani nefakturuje cenu za tyto služby. Správní orgán I. stupně měl též za prokázané, že u předmětných telefonních čísel již vznikl nový smluvní vztah, ve kterém vystupuje zákazník navrhovatele v postavení účastníka, který má uzavřen smluvní vztah s novým poskytovatelem služeb. Není tak naplněn základní předpoklad pro předávání ČVOP kódů, tj. že navrhovatel je oprávněn žádat odpůrce o předání ČVOP kódů.

V daném správním řízení není možné ukládat povinnosti třetím osobám, které nejsou a nemohou být účastníky tohoto řízení. Totéž platí i pro případy, kdy zákazníci navrhovatele sami změnili poskytovatele služeb a uzavřeli nový smluvní vztah přímo s odpůrcem. Proto správní orgán I. stupně nepovažoval za nezbytné zabývat se otázkou, kdo je aktuálně oprávněn předmětná čísla využívat a ani se kterým poskytovatelem je na předmětná čísla uzavřen nový smluvní vztah. Sám navrhovatel uvedl, že předmětná telefonní čísla již nemá ve své dispozici. Navrhovatel neprokázal oprávněnost požadovat předání ČVOP kódů k předmětným mobilním telefonním číslům, a to ani na základě uzavřené smlouvy (tato povinnost byla již dříve splněna), či jinak, když již k těmto předmětným telefonním číslům není v právním vztahu s odpůrcem (odpůrce mu na nich neposkytuje služby). U třech čísel, u kterých navrhovatel požadoval předání ČVOP kódů, neprokázal navrhovatel, že je oprávněně užíval a že je oprávněn žádat odpůrce o předání ČVOP kódů.

Nastala podmínka uvedená v § 142 odst. 2 správního řádu, při jejímž splnění je možno otázku případné neplatnosti Účastnické smlouvy řešit např. podle § 57 správního řádu jako předběžnou otázku, a nevydat tak rozhodnutí o určení právního vztahu. Neplatnost účastnické smlouvy není pro rozhodnutí ve věci třeba řešit jako předběžnou otázku. Správní orgán I. stupně neshledal na základě předložených podkladů a po posouzení daného stavu,

že by byl dán naléhavý právní zájem na vydání rozhodnutí o určení a že by takové rozhodnutí svými důsledky mohlo předejít budoucím sporům vedeným před správním orgánem. Rovněž správní orgán I. stupně neshledal, že by požadované rozhodnutí odstranilo nejistotu navrhovatele v daném právním vztahu, či by jeho práva byla ohrožena. Navíc nebyl naléhavý právní zájem v žádosti o určení právního vztahu ani tvrzen, ani prokázán. V řízení o určení právního vztahu leží důkazní břemeno na žadateli, zde na navrhovateli, který musí prokázat, že vydání takového deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv, tj. že je dán důvod pro vydání rozhodnutí o určení. Takové rozhodnutí o určení by nezabránilo ani předpokládanému budoucímu sporu o náhradu škody, kvůli kterému se navrhovatel, jak sám uvedl, domáhal vydání rozhodnutí ve věci.

Rozhodovat o náhradě škody nepřísluší správnímu orgánu, nýbrž soudu, který je navíc oprávněn posoudit otázku platnosti či neplatnosti výpovědi jako předběžnou otázku v rámci posouzení vzniku nároku na náhradu škody. Správní orgán I. stupně neviděl důvod, aby ve správním řízení samostatně posuzoval existenci či neexistenci právního vztahu, resp. neplatnost výpovědi podané odpůrcem, když by navíc zasahoval svým rozhodnutím do rozhodovací pravomoci soudu v rámci řízení o náhradě škody. Jelikož plně úspěšnému odpůrci žádné náklady řízení nevznikly, tak nebyla náhrada nákladů řízení přiznána ani jedné ze sporných stran.

Rozhodnutí bylo doručeno dne 24. 3. 2017 odpůrci a dne 27. 3. 2017 navrhovateli.

Proti prvostupňovému rozhodnutí byl dne 11. 4. 2017 podán blanketní **rozklad** ze strany navrhovatele. Ten přislíbil jej odůvodnit do dvou týdnů. Usnesením ze dne 12. 4. 2017 mu byla určena lhůta k doplnění a zdůvodnění rozkladu, ovšem navrhovatel na něj nijak nereagoval.

Odpůrce se k rozkladu navrhovatele nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně neshledal v daném případě důvod využít postupu podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu. Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „*Rada ČTÚ*“).

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu odvolací (rozkladový) správní orgán přezkoumává soulad napadeného a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a dále též jeho správnost z hlediska námitek uplatněných v rozkladu.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho*

napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

V daném případě byl navrhovatel dodatečně vyzván k doplnění svého rozkladu ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, ovšem na takovou výzvu nijak nezareagoval.

Rada ČTÚ tudíž přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu, to však pouze z hlediska jeho zákonnosti, když navrhovatel podal blanketní rozklad, přičemž tento ani k výzvě správního orgánu nijak nedoplnil.

* * *

Předně Rada ČTÚ konstatuje, že předmětné řízení je řízením sporným, v němž správní orgán vychází z důkazů, které byly účastníky řízení navrženy. Po povolení změny návrhu byl předmět řízení vymezen tak, že jím byla důvodnost požadavku na uložení povinnosti odpůrci zaslat navrhovateli ČVOP kódy k vybraným telefonním stanicím, a dále otázka, zda Účastnická smlouva mezi stranami trvala a v případě, že zanikla, kdy se tak stalo. Mezi účastníky řízení je nesporné, že došlo k uzavření Účastnické smlouvy a Rámcové dohody, na jejichž základě následně došlo k uzavření jednotlivých účastnických smluv. Navrhovatel uvádí, že výpověď Účastnické smlouvy ze strany odpůrce je neplatná, neboť změna článku 4.1 všeobecných podmínek, která zakládá odpůrci oprávnění smlouvy vypovědět v případě porušení tzv. zákazu přeprdeje služeb, byla dle navrhovatele učiněna v rozporu s uzavřenou smlouvou. Naproti tomu odpůrce uvádí, že ustanovení zakazující tzv. přeprdej služeb bylo součástí všeobecných podmínek již od roku 1996, tzn. i v době uzavření Účastnické smlouvy s navrhovatelem. Z tohoto důvodu odpůrce dovozuje platnost podané výpovědi.

Po posouzení spisové dokumentace včetně napadeného rozhodnutí Rada ČTÚ konstatuje, že se správní orgán I. stupně řídil právním názorem, který byl vyjeven ve výše citovaném rozhodnutí čj. ČTÚ-79 858/2015-603 ze dne 1. 3. 2016, a postupoval v souladu s právními předpisy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně zcela dostačujícím způsobem vysvětlil, které konkrétní důvody jej vedly k závěru uvedenému ve výroku napadeného rozhodnutí. Radě ČTÚ nezbývá než konstatovat, že napadené rozhodnutí je věcně správné a vydané v souladu se zákonem, k čemuž se dále uvádí následující.

Správní orgán I. stupně náležitě posoudil svou věcnou příslušnost k rozhodování sporu dvou osob vykonávajících komunikační činnost, přičemž tuto podmínku vedení řízení

v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně konstatoval (konkrétně na straně 14 napadeného rozhodnutí).

1. K požadavku na uložení povinnosti odpůrci poskytnout navrhovateli vybrané ČVOP kódy:

Povinnost předat ČVOP kódy byla správním orgánem I. stupně odpůrci uložena ještě za trvání smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem. Tato povinnost byla následně splněna, když odpůrce ČVOP kódy zaslal v elektronické podobě do datové schránky správního orgánu I. stupně, jenž je obratem předal navrhovateli. Jejich přijetí navrhovatel následně potvrdil. Ani v rámci nového projednání navrhovatel neprokázal, že má právní titul k opětovnému uplatnění požadavku na předání ČVOP kódů k předemtným telefonním číslům. Z tvrzení navrhovatele i odpůrce považuje správní orgán I. stupně za nesporné, že na těchto telefonních číslech odpůrce služby navrhovateli již neposkytuje. Správní orgán má tak za to, že navrhovateli již nesvědčí právo využívat předemtná telefonní čísla. Není tak naplněn základní předpoklad pro předání ČVOP kódů, a to, že navrhovatel je v současné době k předemtným mobilním číslům ve smluvním vztahu s odpůrcem.

Rada ČTÚ uvedený závěr správního orgánu I. stupně kvituje. Dle opatření obecné povahy č. OOP/10/10.2012-12, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel, zajišťuje, aby mohl účastník požádat o přenesení telefonního čísla po celou dobu poskytování služby, tj. až do konce trvání smluvního vztahu, resp. do ukončení poskytování služby. Žádost o změnu poskytovatele služby tak může být uplatněna pouze v době trvání smluvního vztahu.

Rada ČTÚ se též ztotožňuje s posouzením otázky, kdo je aktuálně oprávněn předemtná čísla využívat, nebo se kterým poskytovatelem je na nich uzavřen nový smluvní vztah. Podstatný je fakt, že dle sdělení samotného navrhovatele tato čísla již nejsou v jeho dispozici. Není tedy rozhodné, kdo konkrétně s nimi disponuje; relevantní je, že takovým oprávněným subjektem není navrhovatel. Zjišťování konkrétních uživatelů předemtných telefonních čísel by Rada ČTÚ považovala za nadbytečné a v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení (byť takové doporučení bylo uvedeno v odůvodnění původního rozhodnutí Rady ČTÚ).

Z předloženého spisového materiálu je zjevné, že na předemtných telefonních číslech již nejsou služby odpůrce navrhovateli poskytovány. Předání ČVOP kódů k těmto telefonním číslům potvrdil rovněž navrhovatel svým podáním ze dne 3. 2. 2015. Požadavku navrhovatele tak nelze opětovně vyhovět, a to i s ohledem na skutečnost, že navrhovatel není oprávněn po skončení smluvního vztahu s odpůrcem předání ČVOP kódů požadovat.

Rada ČTÚ se tak plně ztotožňuje se závěrem uvedeným správním orgánem I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

2. K požadavku na určení právního vztahu podle § 142 správního řádu:

Správní orgán I. stupně neshledal, že by byl dán naléhavý právní zájem na vydání rozhodnutí o určení, a že by takové rozhodnutí svými důsledky mohlo předejít budoucím sporům vedeným před správním orgánem. Správní orgán I. stupně rovněž neshledal, že by požadované rozhodnutí odstranilo nejistotu navrhovatele v daném právním vztahu, či by byla jeho práva ohrožena. Naléhavý právní zájem na vydání požadovaného rozhodnutí nebyl dle správního orgánu I. stupně v žádosti navrhovatele ani tvrzen. Vydání požadovaného rozhodnutí by nezabránilo ani předpokládanému budoucímu sporu o náhradu škody. Správní orgán I. stupně tak nevidí důvod, aby samostatně posuzoval existenci či neexistenci právního vztahu, resp. neplatnost výpovědi podané odpůrcem, když by svým rozhodnutím zasahoval do rozhodovací pravomoci soudu v rámci řízení o náhradě škody.

Rozsudek Nejvyššího soudu 23 Cdo 2332/2013 ze dne 28. 1. 2014 k ustanovení § 142 správního řádu uvádí mj. následující: *„Naléhavý právní zájem o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce, nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Žaloba domáhající se určení podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2013, nemůže být zpravidla opodstatněna tam, kde lze žalovat o splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2013. Určovací žaloba podle § 80 písm. c) o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2013, je preventivního charakteru a má místo jednak tam, kde její pomocí lze eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jednak v případech, v nichž určovací žaloba účinněji než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků.“*

Obdobně se vyjádřil Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu v Závěru č. 118 ze dne 5. 10. 2012: *„Pokud lze o určité věci vést sporné řízení podle § 141 správního řádu, nemůže o takové věci správní orgán vést řízení o určení právního vztahu, neboť nejsou naplněny podmínky § 142 správního řádu. Výjimkou může být případ, kdy určení práva nebo právního vztahu mezi účastníky sporu vytvoří právní základ pro předcházení dalších sporů, které by bylo možné jinak očekávat, nebo pokud nelze do návrhu na zahájení sporného řízení podle § 141 správního řádu zahrnout všechny sporné otázky ohledně právních vztahů mezi účastníky řízení a žádost o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu se jeví jako vhodnější procesní nástroj.“*

Rada ČTÚ k této části rozhodnutí uvádí, že správní orgán I. stupně odstranil vady, které mu byly vytknuty rozhodnutím Rady ČTÚ ze dne 1. 3. 2016. Správní orgán I. stupně uvedl důvody, které jej vedly k přijatému závěru, a to konkrétně, že naléhavý právní zájem nebyl tvrzen a současně by řešení této otázky nevedlo k předejití budoucích sporů ani by neodstranilo nejistotu daného právního vztahu. Současně správní orgán I. stupně vyhodnotil tvrzení navrhovatele, že se rozhodnutí domáhá kvůli budoucímu sporu o náhradu škody (viz vyjádření navrhovatele ze dne 27. 4. 2015) jako závažné pro posouzení naléhavosti vydání požadovaného rozhodnutí, neboť je zcela nepochybné, že v případě náhrady škody je otázku oprávněnosti a řádnosti podání výpovědi smlouvy příslušný soud oprávněn posoudit jako otázku předběžnou. Tato skutečnost je tedy stěžejní pro posouzení důvodů, resp. podmínek pro vydání rozhodnutí o určení. S právním posouzením daného případu správním orgánem I. stupně se Rada ČTÚ plně ztotožňuje, neboť přijatý závěr je zcela v souladu s doporučením poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 5. 10. 2012, judikaturou a odpovídá i právní úpravě.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba dojít k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se závazným pokynem daným správnímu orgánu I. stupně rozhodnutím Rady ČTÚ ze dne 1. 3. 2016, kdy napadené rozhodnutí již neobsahuje vytýkané vady. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je logicky ucelené, přičemž výrok rozhodnutí poskytuje dostatečnou oporu.

K nákladům řízení:

Podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady přiznává účastníkovi řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady. Předseda Rady přiznává náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.

Vzhledem k tomu, že výrok I. napadeného rozhodnutí týkající se uplatněného nároku je třeba považovat za správný, je třeba jako správný hodnotit i výrok II. týkající se nepřiznání náhrady nákladů řízení, neboť odpovídá ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a náhradu nákladů řízení navrhovateli nepřiznává s ohledem na jeho neúspěch ve věci.

Radě ČTÚ není známa a ani ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že by odpůrci, jako účastníci, který byl v řízení o rozkladu zcela úspěšný, vznikly v rámci řízení o rozkladu náklady ve smyslu ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, z tohoto důvodu se náhrada nákladů rozkladového řízení ani jedné ze stran nepřiznává.

S odkazem na shora uvedené Rada ČTÚ přezkum napadeného rozhodnutí postupem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu uzavírá konstatováním, že v rozhodování správního orgánu I. stupně neshledala žádná pochybení, a z tohoto důvodu bylo nutné napadené rozhodnutí postupem dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu jako souladné se zákonem potvrdit.

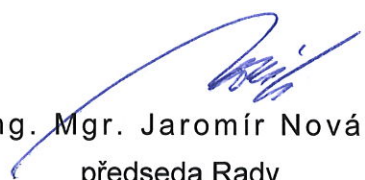
Po posouzení věci Rada ČTÚ v souladu se shora citovanými závěry a v souladu se svým oprávněním podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o včasném rozkladu navrhovatele rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ není podle § 107 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu